

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΠΙΧΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 13 - 'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16 - 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΥΘΝΤΗΣ.

ΒΟΥΛΗ.

Ψύχος έξω, ψύχος και έσω. Διά τούτο βλέπομεν τούς βουλευτάς τεταραγμένους έν πυκνή φάλαγγι· εξαίρεσιν ποιούσιν μόνον οί κ.κ. Μεσηνέζης και Οικονόμος, ό μὲν έξ ύψους, οίονει από τού Αἴμου βρεμβώδης τὰ κάτω καθορών, ό δε άπαξιών να έλθη είς συνάφειαν μετά τών άντιπροσώπων τού λαού, και άντιπρόσωπος ίδικού του λαού.

Κωμικόν μάς έφάνη και ή επίδεικτική εμφάνεια άξιωματικῶν τινων έν τῷ θεωρείῳ τών κυριῶν. 'Η κυρία Μπέτσου πρέπει να ήναι παρηγορημένη ήδη, διότι ή φύσις δέν τήν έκαμεν άνδρα, όταν βλέπη τούς άξιωματικούς μας διεκδικούντας τās θέσεις τών Κυριῶν έν τῇ Βουλῇ.

Δέν είξεύρομεν εάν και ή παροχή τών πρὸς γραφήν είναι και αύτη ύπουργικόν βουσφέτιον, διότι παρετηρήσαμεν ότι οί πλείστοι τών ύπουργικῶν γράφουσι τās πρὸς τās γυναῖκάς των, τούς κουμπάρους και τούς κολύγας των επιστολάς έν τοῖς γραφείοις τῆς Βουλῆς και άναλώμασιν αύτῆς.

'Ρωμαντικώτατος είναι και ό γερο-Καλλιφρονάς παρά τήν θερμάστραν άναπτύσσει τήν χιονώδη του φουστανέλλαν, έφ' ής άστραπιαῖα διαγράφονται αἱ λαμπηρόνες τῆς πυρᾶς.

'Επί τῷ συμπλέγματι τούτῳ τῆς φουστανέλλας και τῆς φωτιᾶς ό κ. Παράσχος ήδύνατο να γράψη ένα κλέφτικο παρενθέτων, ποιητικῇ άδείᾳ, και ένα σφαχτό.

'Ηρξατο ήδη ή συνεδρεία. Συζητεῖται τὸ νομοσχέδιον περί συμπληρώσεως ή μάλλον έρμηνείας (!) τού περί στρατολογικῶν γραφείων νόμου. Καθ' ήν στιγμὴν ό κ. Μαυρομιχάλης όμιλεῖ, ό Δηλιγιάννης τρίβει τὰ μουστάκια του, ό 'Ρικάκης χαιδεύει τās φαβορίτας του και ό Τρικούπης βγαίνει τὸ χειρόχτι· σημεῖον ότι τῶχει γιὰ ρίξιμο.

'Η συζήτησις εξακολουθεῖ. Μετά τὸν κ. Μεσηνέζην άναμασήσαντα όλίγον Δίμον, όλίγην 'Ανατολήν, όλίγην όμοσπονδιάν και όλίγον πεδίον μάχης, ό κ. Τρικούπης ποιεῖται από τού βήματος σκανδαλωδεστάτην άποκάλυψιν, καθ' ήν οί προσερχόμενοι πρὸς κατάταξιν και φίλα τοῖς φίλοις τῆς Κυβερνήσεως φρονούντες έπιστράτοι άπρεπέστατα περιάγονται είς τούς διαφόρους διοικητάς τών ταγματών, μέχρις ό εὐρεθῇ ό εκδοχεύς τών συμπαθειῶν και τῆς εὐνοίας, ής έκαστοι τυγχάνουσιν. Δέν είξεύρομεν πῶς ό κ. Μεσηνέζης έννοεῖ τὰ πεδία τών μαχῶν του με τοιαύτας προτιμήσεις πα'ραλυούσας τήν πειθαρχίαν και τὸ φρόνημα τού στρατού.

'Ο Βουλευτής Καρυστίας Χαδζῆ Νικολῆς έξερχόμενος μετ' όλίγον έρωτᾶται ύπό άνεπιού του :

— Τί κάνουν μέσα, θεῖτε ;

— Μπα; νοιώθω, παιδί μου, τίποτε· λόγια, λόγια, λόγια, δέν 'μπορεῖς να πάρης άνάσο.

Πρώτην φοράν μανθάνομεν έξ αυτού τού Τρικούπη και τούτο· ότι επί τῆς ύπουργείας του είχαν έτοιμον νότον περί έπιστράτων άξιωματικῶν, καθ' όν τετρακῆσαιο νέοι διδάκτορες, φοιτηταί ή και τελειόφοιτοι γυμνασίων, τὸ άνθος τών τὰ προσόντα ταῦτα έχόντων έπιστράτων προσηκόντως προπαιδευόμενοι ήθελον καθέξει θέσεις έπιστράτων άξιωματικῶν. Δέν είξεύρομεν κατά πόσον τὸ πρᾶγμα ήσπείτυγχανεν, αλλά μάς φαίνεται όλίγον παιδαριώδες, είς τήν μνήμην ήμῶν τήν σταυροφορίαν τών παι...

'Εξ όλων τούτων συνάγομεν :

'Εκάστης συνεδρείας τῆς Βουλῆς τὰ 0,3 καταναλισκῶνται είς προοίμια και ρητορικά σχήματα, 0,2 είς λόγοι 0,1 είς πόσιν ύδατος ή σουμάδας, 0,2 είς κουβέντα, 0,1 είς ύπνον, και 0,1 είς σουλάτσο· ήτοι τὸ όλον—μιά τρύπα στο νερό.

Νάτος.

ΗΧΩ ΣΑΛΟΝΙΩΝ.

Σχίσμα μεταξύ των δημογυνών.
Δύο ἐξ αὐτῶν, οἱ γνωστοὶ σὰς Τσαγγάρης καὶ Μαυροθαλασσίτης, εὐρέθησαν εἰς τὸ ἐν τῇ Πλατεῖᾳ Συντάγματος παλόνι τοῦ κυρίου Μ.

Ἄπο δμιλίας εἰς δμιλίαν ὁ λόγος ἐκύλισε καὶ εἰς τὸ δάκρυον τῶν 120 ἑκατομμυρίων.

Κανὼν χωρὶς ἐξάφρουν.

Ἄμα εἰς χρηματιστικὴν ὑπόθεσιν δὲν ἔχουν τὸ χεράκι τῶν ὄλοι οἱ δημογεγεῖς, οἱ μὴ ἀναμιχθέντες μεταβάλλονται εἰς Γουέλφους τῶν ἀναμιχθέντων Γιβελίνων.

Ὁ Μαυροθαλασσίτης ἤρχισε νὰ ἐξάπτηται.

— Τί εἶσαι σύ; Πῆρες τὴν Τουρκίαν γιὰ Ἑλλάδα;

Ὁ Τσαγγάρης ἀπήντησεν.

Οἱ χονδροὶ λόγῳ ἐσφενδονίζονται ὡς βράκεται.

Ἐπὶ τέλους ἐλοῦσθησαν ἀμφότεροι οἱ δζέντλεμαν ὡς δύο Μαλτέζοι τῆς Ὀραίας Ἑλλάδος.

Ἐπειδὴ δὲ ὑπῆρχον μάρτυρες τῶν ἀνταλλαγθέντων, οὐδέτερος τῶν δύο ἵπποτων ἐνόμισε κατάλληλον νὰ στείλῃ μάρτυρας.

Ἐν μόνον προσκλητήριον χοροῦ ἐπιστρέφεται τῇ ἐπαύριον ἐκ μέρους τοῦ κ. Μαυροθαλασσίτου πρὸς τὸν κ. Τσαγγάρην.

Ῥεπόρτερ.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ.

(1879)

III.

Ὅταν γυρίζῃ πίσω ἡ ματιά μου
Στὰ περασμένα χρόνια, ἴς τὰ παλιὰ μου,
Καὶ μοῦ περνοῦν ἔμπροστά μου ἕνα ἕνα,
Δίχως νὰ λάμπῃς μέσα τους ἔσθ,
Μοῦ φαίνονται γυμνὰ, ἀσχημισμένα,
Κι' ἡ μνήμη μου τὰ διώχνει, τὰ μισεῖ.

Σὰν ζένη φορεσιὰ τὰ βλέπω τώρα
Ποῦ εἶχα δανεισθῆ σὲ φτώχειας ὥρα . . .
Ἄχ! νὰ μπορούσαν πάλι νάρθουν πίσω
Οἱ χρόνια μου οἱ χαμένοι, οἱ φτωχοὶ,
Ἐσένανε κι' ἐκείνους νὰ στολίσω,
Νὰ τοὺς δώσω πλοῦτη καὶ ψυχή.

IV.

Ὅταν βλέπω τὴν μορφήν μου εἰς τὸ γαλανόν σου ὄμμα,
Ἀπομονῶ ἐπὶ μὲ σφύρον γήινο δεσμοὶ ἀκόμα,
Καὶ νομίζω τῆς ψυχῆς μου ὅτι εἶνε ἡ εἰκὼν,
Ἄθανάτου πλανωμένης εἰς τὸ ἀπειρον γλαυκόν.

Κωστής.

ΕΣΠΕΡΙΔΕΣ

Ἡ κ. Τσιγγροῦ εἶχε τὸν λόγον χθές. Περὶ τὴν 10ην ὦραν ἐν τμήμα τῆς Ὁδοῦ Κηρισσιᾶς ἐπανηγύριζεν. Τὸ ἀνω πάτωμα τῆς προγαστορὸς οἰκίας ἦτο κατάφωτον. Αἱ ἀμαξὶαι ἀπεβίβαζον τὰ μεταξωτὰ καὶ τσόχινα ἐμπορεύματά των (Κυρίας καὶ Κυρίους) εἰς τὴν πλαγίαν θύραν. Ἡ κυρία εἰσοδος ἦτο κλειστή.

Ἐπειδὴ οἱ χοροὶ εἶναι εὐαρεστώτεροι τὸν χειμῶνα, ὁ κ. Τσιγγροῦ ἔφερεν ἐκ Παρισίων στατήρας τοιοῦτου καὶ τοὺς ἐκένωσεν ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας του. Οὕτω προχθὲς εἶχον ἐλάσπην, ἄερα, χιονόνερο, κρύο.

Οἱ προσκεκλημένοι ἦσαν ὀλίγοι, ἄς προσθέσωμεν δὲ κατὰ συνήθειαν καὶ ἐκλεκτὰ, διότι οἱ δύο αὐτοὶ ὄροι λογιζονται ὅτι συγγενεῶν ἐξ αἱματος. Ὁ χορὸς ἤρχισεν ἀπὸ τῆς 11ης, ἐτελείωσεν εἰς τὰς δύο. Ἐν κλειδοκύμβαλον ὤρειλε νὰ στέλλῃ τὴν μουσικὴν του καὶ εἰς τὰς τέσσαρας αἰθούσας ἐνθα ἐχόρευον, ἀλλ' ἐνίοτε ἔμενε καθ' ὅδον καὶ ἔτσαχπίνευε, ἐνῶ οἱ τῶν ἀπωτέρων αἰθουσῶν τὴν ἐπερίμενον μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα καὶ σηκωμένους τοὺς πόδας.

Βασιλέων χρωματισμὸς ἦτο ὁ τριανταφυλλένιος. Τούτλα-χιστον αἱ χαριέσταται Κυρίαὶ Δεληγιάννη καὶ Ἀναργύρου ἦσαν roses. Πρωτότοπος ἐνδυμασία ἦτο ἡ τῆς κυρίας Φωτιάδου, φαινομένη ὡς μονοκόμμα-ος θώραξ. Ἐνθυμήθημεν τὸ ἄσμα τῆς Mme Archiduc, originale, originale, une petite bonne femme, pas plus que ça.

Τὸ κοπιλιὸν τὸ διηύθυνε ὁ κ. Ῥηγάδης, εὐαρεστήσας, μολοντί ὀλίγον ἔσπευδεν ὡς οὐσάρος ἢ ὡς νὰ τοῦ εἶπε τὸ μουσικὸν τῆς ἐνώρου φυγῆς ὁ κ. Τσιγγροῦ.

Ἐν τῶν προσκεκλημένων ὁ κύριος Γεννάδιος, ὁ συμπαθητικώτατος νεαρὸς Ἑλλήν διπλωμάτης, ἐφείλκεσε τὴν προσοχὴν πολλῶν κυρίων καὶ Κυριῶν ἐπὶ τοῦ δακτυλίου τοῦ λόρδου Βύρωνος, τοῦ ὁποῖου τὸ ἱστορικὸν καὶ τὴν γενεαλογίαν εἶχεν ἡ προχθεσινὴ Ἐφημερίς.

Χορὸν μετημφισμένων θὰ δώσῃ ἡ κυρία Μιχαὴλ Μελά τὴν μεθεπομένην Παρασκευὴν καὶ τὴν μεθεπομένην Κυριακὴν χορὸν διὰ τὰ παιδιὰ.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ.

Ἀκόμα εἶνε χειμωνιά,
Βρέχει, φυσάει,
Μέσα ἴς τὰ σπήτια ἡ γωνιά
Σπιθοβολάει.

Ἀλλὰ βαθεῖα ἴς τὴν ἐξοχὴ
Κάτι ἀσπρίζει.

Ἡ μυγαλιὰ—καλὴ ἀρχή—
Φουντώνει, ἀθιζεῖ.

Γέρο χειμῶνα, εἶνε βαρεῖα
Τὰ κρίματά σου.

Γι' αὐτὸ γεννᾷς μὲ πονηριὰ
Τὴ μυγαλιὰ σου.

Ἴς τὰς τελευταίας σου στιγμὰς
Μετανιωμένος,
Θέλεις νὰ οὐσῇς ἀπὸ μᾶς
Συχωρεμένος.

Κωστής

ΤΑ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΑ ΜΑΣ

Μᾶς ἦλθαν τὰ καλὰ μας καρναβάλια

Μὲ μάσκαίς, μὲ χοροὺς, μὲ πατινάδαίς,

Κι' ἐπήρανε ἄερα τὰ κεφάλια,

Κι' ἐφάνηκαν οἱ τόσοι μασκαράδες.

Τὰ Γιάννινα, ὁ πόλεμος, ἡ νίκη,

Ὁ στόλος, ὁ στρατὸς καὶ τόσα ἄλλα,

Ἰδοὺ τὸ ἴφτεινὸ μασκαράλῃ,

Ἰδοὺ τὰ καρναβάλια τὰ μεγάλα.

Μὲ κόκκινη μπογιὰ πασαλειμμένος

Ὁ Κουμουνοῦρος σέρνει τὸ χορὸ . . .

Μαζὶ μ' αὐτὸν χορεύει καὶ τὸ γένος,

Κι' ἔτσι περνᾷ μὲ γέλοισιν τὸν καιρὸ.

Ὁ σὶο Τρικούπης παίζει τὸ σουραῦλι,

Ὁ Θεόδωρος τὸ τούμπανο βροντᾷ,

Γεμίζουε μὲ ἄλογα οἱ σταῦλοι,

Κι' ὁ πόλεμος μᾶς βλέπει καὶ γλεντᾷ.

Μᾶς ἐννοῶσαν κι' οἱ Τούρκοι καὶ οἱ ξένοι

Τί μασκαράδες εἶμαστε μεγάλοι,

Κι' ἀπὸ τὰ γέλοισιν πᾶς ξεκαρδιζέται

Μᾶς παίζουν ἀσυνοῦτητα καὶ πάλι.

Ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν ἔχομε ἀνάγκη,

Βάλτε φωτιὰ ἴστὰ τόπιζα παλληκάρια,

Καὶ ἄς γελοῦν οἱ Τούρκοι καὶ οἱ Φράγκοι . . .

Δὲν ξέρουε τί λένε τὰ ζαγάρια.

Ἄς κάμουμε κομμάτια τὴ σημαία,

Καὶ τυλιγμένοι μέσα ἴστὰ κουρέλια,

Ἄς βγοῦμε μασκαράδες μιὰ παρέα,

Νὰ σκάσουμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὰ γέλοισιν.

Κι' ἂν μέσα εἰς τὰ Γιάννινα δὲν ἴμποῦμε,

Θὰ βάλλουμε μαράζι ἴστὴν καρδιά;

Ἄν ὄλοι μᾶς γελοῦν, κι' ἐμεῖς γελοῦμε

Πηδῶντας σὰν λεβέντικα παιδιὰ.

Souris

HUMOUR
ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΧΟΡΟΥ

Φίλε Μὴ Χάνεσαι.

Πρῶτον σὲ παρακαλῶ νὰ μοὶ κάμῃς τὴν χάριν νὰ μεταφράσῃς Ἑλληνιστὶ τὴν λέξιν humour. Κάποιος νομίζω τὴν ἐξελλήνισε διὰ τοῦ αθυμῶν, ἀλλὰ μὲ συμπαθαίει, διότι, ἐγὼ τοῦλάχιστον αὐτὴν τὴν στιγμὴν κάθε ἄλλο εἶμαι παρὰ θυμωμένος. Δὲν νομίζεις ὅτι εἰμπορούσαμε νὰ τὸ μεταφράσωμεν διὰ τῆς λέξεως ἀκέφην;

Ἐβρέθηκα λοιπὸν κι' ἐγὼ ἀγαπητέ μου εἰς τὸν χθεσινὸν χορὸν, ἀμάθητος, ἀσυνοῦτος, πονητὸς, καὶ ἔχασκα ὡς βλάξ καὶ ἐθαύμαζα ταῖς τοιλέτες τῶν ἡμιγύμων κυριῶν. Ἐπειδὴ δὲ εἶναι ἡ πρώτη ἢ ἡ δευτέρα φορὰ ποῦ εὐρίσκομαι σὲ τέτοια πανηγύρια, εἶναι πολὺ φυσικὸ νὰ ξεπασσῶ καὶ ὅλα νὰ μὲ κάμουν ἐντύπωσιν.

Ἄθουσα μεγάλη καταφώτιστος ἐγκλείει πλῆθος ἐκλεκτοῦ κόσμου, ἡ συρροὴ αὐξάνει ὀλονὲν καὶ ἡ αἴθουσα πληροῦται τόσον ὥστε αἱ κυραὶ συνωθοῦντο μετὰ τῶν κυρίων, ολίτινες ἠναγκάζοντο νὰ πηδῶσιν ὡς βαρβακοὶ ἢ ὡς ὁ Brouette εἰς τὴν Madame Favarf διὰ νὰ μὴ πατήσωσι τὰς οὐράς των, ἐννοεῖς δὲ ὅτι ἦτο πολὺ εὐκόλον ν' ἀκούης τοὺς ἀνταλλασσομένους διαλόγους, εἰς τοιαύτην ἀνακατοσοῦραν.

— Bon Soir Madame, λέγει πλησιάζων καὶ πηδῶν βελαδοφόρος Ἑλλήν ἀποτεινόμενος πρὸς εὐσαρκὸν Ἑλληνίδα: Quel beau temps, aujourd' hui!

— Good evening, Madame, λέγει ἄλλος Ἑλλήν ἀποτεινόμενος πρὸς κυρίαν ἧς δὲν ἠδυνήθη νὰ γνωρίσω τὴν ἐθνικότητα.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ, φίλε μου, ἦκουε ἀνευ ὑπερβολῆς ἐπὶ μίαν ὦραν, τὰς αὐτὰς ἀηδίας ἐπαναλαμβανόμενας: nota bene, εἰς ξένας γλώσσας καὶ ἰδίως εἰς γαλλικὴν. Ἐνόμιζες ὅτι ἡ Ἑλλὰς εὐγνωμονοῦσα διὰ τὴν ἐγκύκλιον τοῦ δασκάλου περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ζητήματος, ἀπέφρευε νὰ καλῆσῃ ἄλλην γλώσσαν διὰ νὰ μοὶ δυσαρεστήσῃ τοὺς Γάλλους.

— Cette maison est splendide, λέγει κυρία.

— Magnifique, ἀπαντᾷ ἄλλη.

Σημείωσε ὅτι καὶ αἱ δύο ἦσαν Ῥωμηαῖς.

Κάπου λέγει ὁ Σαίξπηρος ὅτι πρέπει νὰ γνωρίσῃ κανεὶς καὶ τὰς κουτὰς γνώσεις τοῦ κόσμου, διότι αὐτὸς καθὼς γνωρίζεις ἦτον ὄχι μόνον ποιητὴς . . . ἀλλ' ἐγνωρίζε, πρᾶγμα δύσκολο διὰ τοὺς συντεχνίτας του, καὶ τὰ πρακτικώτερα πράγματα τοῦ κόσμου, καὶ . . . ὄχι μόνον Στεφανίδη, ὡ πολὺ ὀρθῶς τὸν ἐνόμισες γίνεται ἐνίοτε . . . ἀλλὰ δύναται νὰ εἴπω ὅτι καὶ εἰς τὰ ἐμπορικὰ καὶ κερδοσκοπικὰ ἀκέραια ἦτο καὶ τοῦ Σκουζέ καὶ τοῦ διαγγελοῦ ἀνώτερος, εἰμπορὸς νὰ σοῦ πῶ ὅτι καὶ τοὺς Χαιγιανοροχάνιτας οἱ ὅποιοι μᾶς ἐγέλασαν ὄλους, καὶ ἀγωνίζονται ἀκόμη νὰ μᾶς γελάσουν— καὶ θὰ τὸ κατορθώσουν— ἠδύνατο νὰ ὑπερτερήσῃ!

Ἀλλὰ βλέπω, ὅτι ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τὸ ἀντικείμενον. Λοιπὸν φίλε μου καὶ ὁ Σαίξπηρ ἀκόμη μᾶς συμβουλεύει νὰ ἀποκτήσωμεν τὴν usage du monde ὅπως συνήθως λέγεται, διότι μὰ τὸν Θεὸν τὴν φράσιν αὐτὴν δὲν τὴν ἤκουσά ποτε Ἑλληνιστὶ, ὥστε ἔχω ἀδικον νὰ περιγεῶ τοὺς διαλόγους τοῦ χθεσινοῦ χοροῦ. Ἔως ὅτου θυμῶς νὰ μάθω κι' ἐγὼ τὸν τρόπον τοῦτον τοῦ ὀμιλεῖν, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ παραξενεύωμαι, καὶ ὁμολογῶ ὅτι ὡς ἀγροικογιαννῆς ἔχασκα, ἔχασκα, καὶ βλασφημῶν ἐπήδων κι' ἐγὼ τὰς οὐράς. Καὶ μὴ χεῖρότερα!

Τὰ σαλιαρίσματα παρετεινόντο ἢ μᾶλλον ἐπετεινόντο

ὄτε φωνὴ ἤχηρὰ κορνέτου, ἀνήγγειλε τὴν ἑναρξιν τοῦ χοροῦ. Τότε πλέον ἤρχισαν τὰ ἵπποδρόμια καὶ αἱ ταυρομαχίαι. Λυσσαλέοι καὶ λυσσαλέαι ἐστρέφοντο περὶ τὴν αἴθουσαν, ξενυχίζοντες καὶ ξενυχιζόμενοι, σπρώχνοντες, σπρωχνόμενοι, καὶ μέχρις ἐξαντλήσεως χορεύοντες. Μόλα ὅμως τὰ σπρωξίματα καὶ τὰ πατήματα, ὁμολογῶ ὅτι ὁ χορὸς δὲν με δυσηρέστησε πολὺ, ἐστρηγογυρίσθηκα κ' ἐγὼ μὲν διὰ δυοφαιρας, καὶ φαίνεται ἴσθ' στριφογύρισμα ἔλαβ' τὸ βάπτισμα τοῦ πολιτισμοῦ, γιατί τώρα τὰ πράγματα μου φαίνονται σὰν καλλίτερας

Ἄγρμι.

ΤΟ ΑΣΓΥΝΟΜΙΚΟΝ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ

Ὁ κ. Ἀλέξ. Βρουύλλας εἶναι ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν· ἐσχάτως τῷ ἀνετέθη ἡ ἐποπτεία τοῦ εἰσπράκτορος τοῦ θεαματικοῦ φόρου εἰς τὸ Κατάστημα τοῦ Νέου Κόσμου. Τὴν νύκτα τῆς παρελθούσης Κυριακῆς, ὅτε ἐδίδετο χορὸς· μεταξύ τῶν εὐθυμούντων ἦτο καὶ τις συγγενῆς του, ὅστις ἀπὸ τῆς ἐξέδρας τοῦ Καταστήματος ἐβρίπτε πάστας εἰς τοὺς φίλους τῶν μεθ' ὧν συνδισκεδαζεν. Ὁ ὑπαστυνόμος Κινάτος, προστατευόμενος τῶν δύο χαριτωμένων Βουλευτῶν μας, κ. κ. Κατσανδρῆ καὶ Σκουζέ, παρεμβαίνει εἰς τὸ παιγνίδι αὐτὸ καὶ εἰς ἀπλήν παρατήρησιν ῥαπίζει ἐπανειλημμένως τὸν συγγενῆ τοῦ κ. Βρουύλλα. Οὗτος καὶ ὡς πολίτης καὶ ὡς ὑπάλληλος καὶ ὡς συγγενῆς παρετήρησε τῷ ὑπαστυνύμῳ ὅτι δὲν πρέπει νὰ φέρεται τοιοῦτοτρόπως. Ὁ μέγας ἀνὴρ ἐξαγριούται καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὰ ὄργανά του, κλητῆρας καὶ χωροφύλακας. — Πάρτε τον τὸν κ. . . ν. Ὁ ἐπόπτης γίνεται οὕτω ἀνάρπαστος μετὰ τοῦ συγγενοῦ του χωρὶς πύλου, χωρὶς ἐπανωφορίου, ἐν μέσῳ βροχῆς, συρόμενοι ὑπὸ τῶν Καννιβάλων τοῦ Ἀρχικαννιβάλου Κυνάτου καὶ ὅτε μὲν δεχόμενοι κοντακιαίς, ὅτε δὲ γροθοκοπήματα, ταῦτα ἀπέναντι πολλῶν μαρτύρων πολιτῶν, οἵτινες μάτην ἐκραύγαζον κατὰ τῆς ἀστηνομίας. Ὅτε κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς, καὶ δι' αὐτῆς ἐν ἄλλῃ στενῇ ὁδῷ, ἀρχίζει τὸ ἔργον ὁ κ. Κυνάτος καὶ διὰ τοῦ βούρδουλα ἔν ἔφερον δέρεσι ἀνηλεῶς τὸν νέον κ. Βρουύλλαν, καταπληγώσας καὶ καταμυρσίσας ἐκ τῶν ἀγκισμῶν τὸ σῶμά του. Ἐπὶ τέλος ὁδηγήθησαν εἰς τὸ τμήμα καὶ ἀπὸ μιᾶς ὀπῆς διὰ μιᾶς σπρωξιάς ἐβρίφθησαν καὶ οἱ δύο εἰς τὸ Κρατητήριον, ἐνθα ἔπλεον ἐντὸς οὐρῶν, κόπρων καὶ σωματῶν ἄλλων κρατουμένων. Ἐποῦ μέχρις ἀσφυξίας ἔμειναν ἐκεῖ ἀνὴν ὥραν, ὁ κ. Κυνάτος πληροφορηθεὶς ποῖον τὸ θῆμά του, διατάσσει τὴν ἀπελευθέρωσίν του καὶ λαμβάνων ὕψος ἀράν.

— Ἐσεῖς εἰσθε ὁ Ἀλέξανδρος Βρουύλλας, ὁ ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν καὶ ἀπὸ τὸ κόμμα μας;

— Μίλιστα κύριε ὑπαστυνόμε.

— Δὲν τὸ ἤξευρα, βρὲ ἀδελφέ, συγγνώμην, ἀδελφέ.

— Δὲν πειράζει, κύριε ὑπαστυνόμε, ἐσεῖς κάνατε τὸ κέρφισας, τὸ γλέντισας. *Ἄν μοι δίδετε τὴν ἀδειαν νὰ πάγω νὰ ζητήσω τὸ μπαλτό μου.

— Εἶσαι ἐλεύθερος.

Καὶ ἔπειτα ὁ Βασιλεὺς θυμῶν καὶ γράφει ἐπιστολάς περὶ ἀκαθαρσίας τῆς πόλεως! Ὁ δὲ Κινάτος ἐπ' ὀνόματι τοῦ Βασιλέως, ὕψ' οὐ εἶναι διωρισμένος, δέρει, σφάζει, μαχαιρώνει, φυλακίζει τοὺς ὑπ' αὐτοῦ πάλιν τοῦ Βασιλέως διωρισμένους ἄλλους ὑπαλλήλους.

Ἐββίβα!

Ο ΒΗΛΑΡΑΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ποῖος εἶδε ἄνθος μὲς' ἴς τὴ γῆ καὶ ρίζα ἴς τὸν ἀέρα,

*Ἡ φοιτητὴ ἢ ἄνθρωπο μὲ γνῶσι ἐδῶ πέρα;

Ἐγύρεψα, ἐγύρεψα ναύρω ἐγὼ κἀνένα,

Καὶ ὅ,τι εἶδα θά τὸ ἴπῳ, *Μὴ Χάνεσαι*, ἴς Ἐσένα.

Εἶνε ὁ νοῦς μας κόσκινο καινούργιο ὅταν γεννιέται;

Κι' ὄσω γυρνᾷ ἡ σφαιρὰ μας κι' αὐτὸς μαζὺ κουνιέται;

Λοιπὸν αὐτὸ τὸ κόσκινο ὡς ὅτου νὰ παλιώσῃ

Εἶμαι τῆς γνώμης ἄτακτα κάνεις νὰ μὴ τὸ λιώσῃ

Μὲ πότερα μεσ' ἴς τὸ νερὸ ἢ ἴς τὸ κρασί βρασμένα,

*Ἡ πράγματα χονδρὰ—ψιλὰ καὶ ἀνακατωμένα.

Ξεύρεις τί λέγω πότερα; τὰ ἄνοστα βιβλία,

Ποῦ βγαίνουν ἴς τὴν Ἑλλάδα μας μὲ τότε ἀφρονία.

Αὐτὰ χαλνοῦνε τὸ μυαλὸ, βαρβαίνου τὸ κεφάλι

Καὶ ὕστερα φωνάζουμε νὰ τὸ λαφρώσουν ἄλλοι.

Μὲ ἄλλα λόγια—παστρικά τὰ λόγια μου τὰ θέλω—

Μιμῆσαι μὲ τὴ φέσα σου τὸ ἀψηλὸ καπέλο,

Γελάς τὸ Βύαγγέλιο, ξεχνᾷς καὶ τὸν μπαμπᾶ σου

Γιὰ ναῦρξ ἴλιγν ἄνεις νὰ ἴπῃς τὸν κόσμον Χάσου!

*Ἰστερα πᾶς μεσ' ἴς τὴ Βουλὴ καὶ τὰ ψιλὰ ν' ἀκούσης

Ἐποῦ μ' ἕνα χιονόνερο τὰ ὄνειρά σου λούσης.

— Ἀχ, εἶν' ἀλήθεια! μοναχὰ καρδιὰ εὐνουχισμένη

Τὴν ἐξουσία σήμερα δὲν θέλει ἐρωμένη . . .

Λοιπὸν; *Ἦσυχα—ἦσυχα φεύγεις ἀπ' τὴν Ἀθήνα

Σταυροκοπιέσαι μοναχὸς, κρυφομιλᾷς ἴάν χῆνα,

Κι' ἂν σ' ἐρωτήσουνε ἄλλοῦ γιὰ τὴν ἐλευθερίαν μας

Ἄρνειέσαι τὸ ταξιδί σου καὶ κλαῖς γιὰ τὰ καλὰ μας.

Περαστικός.

Εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς

ΕΚ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ:

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ.